

ker smo bili slabi in neprivravljeni; sedaj pa, ko se lahko kosamo s sovražnikom tako v številu, kakor tudi v vojni tehniki, nas hočejo prisiliti, da bi sklenili mir. Naj bi ti zagovorniki mira prišli na bojišče in se osebno prepričali o položaju in o stanju naše armade.

Vladivostok.

Iz severne Koreje prodira proti Vladivostoku general Hasegava s 100.000 možmi. On ima nalogo pregnati Ruse iz severne Koreje in potem začeti oblegati Vladivostok. Od morske strani je že obstreljavalo japonsko brodogradilništvu vladivostoške predtrdnjave. Vsled tega je Vladivostok od morske strani že oblegan. Iz Tokija so poročali: Vkljub strogemu obleganju se je semtertja ruskim torpedovkam posrečilo pripluti do izliva reke Tumen, ki tvori severno mejo Koreje. Doslej se še japonskim vojnim ladjam ni posrečilo zastopiti pot tem torpedovkam. V severni Koreji se nabijajo precej znatni ruski voji, ki se gotovo ne bodo brez boja umaknili preko reke Tumen. Po poročilih japonskih vohunov niso ruske križarke sposobne, da bi so uspešno upirale japonskemu brodogradilništvu.

Iz Petrograda se pa javlja: V ruskem generalnem štabu niso radi Vladivostoka prav nič vznemirjeni, naglašajo se namreč, da je Vladivostok veliko bolj utrjen in preskrbljen z vsem potrebnim, kakor Port Artur. Dvomi se, da bi bila armada generala Hasegave dovolj močna, da bi lahko z uspehom oblegala Vladivostok. In če bi bila tudi dovolj močna in bi jela takoj prodirati proti severu, bi mogla do Vladivostoka dospeti šele sredi avgusta. Pred septembrom bi se ne moglo pričeti redno obleganje. Sredi oktobra pa se že prične sibirski zima, ki onemogućuje vsako prodiranje.

Mirovna pogajanja.

Obe vladi sta že imenovali svoje pooblaščenca, ki se bodo pogajali zaradi miru. Rusko bosta zastopala minister Vite in poslanik v Vašingtonu baron Rosen, Japonsko pa minister baron Kamura in poslanik v Vašingtonu Kogora Takahira. Ti odposlanci odpotujejo te dni v Ameriko, kjer se bodo vršila pogajanja.

Dopisi.

Spodnja Kungota pri Mariboru.

(Zavarovanje zoper točo.) Ko prebiram zadnjo številko „Slov. Gospodarja“, vidim med različnimi novicami tudi dopise o toči iz raznih krajev. Tudi od našega kraja najdem poročilo, da smo tudi tukaj imeli dne 3. t. m. točo, ki

na solcu v potu in vročini služijo kruh. Povezal sem torej culo, urezal si krepko drenovo palico gori v Zabrežju in se poslovil od znancev. Nekega jutra pa sem se natihoma odpravil po svetu — — —

Bil je krasen dan. Solnce je sijalo, to toplo, zlato solnce, ki daje rast cveticam in nas razveseljuje s prijetno gorkoto. Zlatokluni kos je tam v zelenem gaju drobil pesmico v čast mogočnemu Stvarniku, ki je pripravil tako lepo zemljo nevrednim ljudem. Pomagal mu je drobni skrjanček tam nekje na senožeti. Vsedel sem se v senco na mehki mah in sem poslušal to prijazno melodijo. Zdelo se mi je, da pojeta tisto mojo pesem, ki sem jo včasih prepeval: „Mlad študent popotvat gre“ itd. Utrgal sem v zelenem grmu pero in zaživžgal sem še jaz veselo, poskočno —. He, tu sem bil proste narave svobodni sin; kako veselega sem se čutil!

Tako sem hodil nekaj dni sredi cvetja in pevcev.

Nekega dne sem prišel pred lepo, veliko vas. Nad vasjo se je razprostiral lep bukov gozd, doli pod vasjo so bili veliki travniki, na katerih so že tu in tam skrbni kmetovalci sušili seno. Stopil sem s ceste pod košato bukev in sem stegnil v senci kosti svojega rojstva. Krasen razgled se mi je nudil. Po dolini se je vila liki srebrni pas, mogočna Sava. Sava

nam je napravila precejšnjo škodo. Ali sedaj me bo kdo vprašal, zakaj pa niste streljali? Tudi to smo, pri vseh naših streljiščih, pa vendar je šla toča debela kot kurja jajca. Kakor se sliši iz drugih krajev, bila je toča še hujša nego pri nas. Sedaj se pa vprašamo, ali še naj nadalje mirno gledamo najhujšo nesrečo našega ljudstva, kako bo neusmiljeno klestila po naših pridelkih. Bodemo li se še nadalje tolažili, da streljanje pomaga. Ali še nadalje po nepotrebnem trosili denar za smodnik in druge priprave. Kaj nam pomaga streljanje, če nam pa toča pobije ter uniči naše pridelke ne samo za eno ampak za več let. Da je streljanje zoper točo le v zabavo nekaterim meščanom, je res, da pa stane denar, je tudi res, da pa ne pomaga nič, to smo videli po raznih krajih že lansko leto.

Tudi naši spodnještajerski slovenski poslanci so to stvar v prvi vrsti opazili. Zato pa je v imenu njih stavljal predlog g. poslanec Robič v štajerskem deželnem zboru, naj dežela sama ustanovi posebno zavarovalnico zoper točo. Omenil je, da je že deželni odbor mislil to storiti že leta 1880, pa se še do danes ni zgodilo nič. Opomnil je g. poslanec Robič, da imamo že takšne zavarovalnice, katere pa so v rokah bogatih gospodov, ki ves dobiček pri tem vtaknejo v svoj žep. Če bi pa imela dežela sama takšno zavarovalnico, lahko bi ves dobiček razdelila med deželne stroške ter stem olajšala breme našim davkoplačevalcem. Proti temu predlogu je tudi glasoval g. Štigger, kateri je dobil lansko leto tukaj večino glasov.

Ker pa je letos zopet toča pobila po mnogih krajih, dasiravno se je streljalo, prosim poslanca g. Robiča v imenu ubogega našega slovenskega ljudstva, da takoj pri prvem zasedanju deželnega zbora vnovič stavi ta predlog glede zavarovalnice toče. Upamo tudi, da g. Štigger letos glasuje za ta predlog, saj je on kmečki poslanec, ker je izvoljen večinoma s kmečkimi glasovi.

Iskreno želimo, da bi tudi za ta predlog glasovali ne samo spodnještajerski slovenski poslanci, ampak tudi zgornještajerski kmečki nemški poslanci. Tudi spodnještajerski nemški meščanski poslanci smejo glasovati za ta predlog, saj imajo tudi meščani mnoga posestva. Saj se pri vsaki priliki hvalijo kot velike prijatelje slovenskega kmeta.

Sv. Ana v Slovenskih goricah. (Influenca.) Gospod urednik! Gotovo Vam je še v spominu, da je letos razsajala po naših krajih bolezen „influenca“. Saj ni bilo skoraj hiše, kjer se ne bi oglasila. No, ni čuda potem, če se je vtihotapila tudi v naše — bralno društvo. Pa, ko bi hotela sedaj vsaj

— edini znanec moj med tujim svetom. Na vsako stran pa so jo obdajale prijazne vinske gorice in zeleni gozdi. Nehote sem vskliknil zavzet: „Slovenski svet, ti si krasan“. A z žalostjo sem opazoval, kako je ta lepi svet podlaga tujčevi peti.

Ko tu v senci modrumem, prideta gori po cesti dve čudni postavi. Cula, ki sta jo imela oba, je pričala, da sta tudi popotna rokodelca kakor jaz. Vsedla sta se poleg mene v senco in kmalu smo bili v prijateljskem razgovoru. „He, vidiš Miha, sedaj bomo pa trije; še bomo kakšno pametno ukrenili, je-li. Zato pa predlagam, da gremo sedaj v vas, da dobimo kaj jesti, strašno sem že lačen.“

Ta predlog debelega Matevža je bil soglasno sprejet, dasi se je Mihi čudno zdelo, da je Matevž že zopet lačen, ker še eno uro ni bilo od tega, ko se je do sitega najedel.

Šli smo. Sedaj sem si mogel ti čudni postavi natančno ogledati. Bila sta res svetovni znamenitosti, s katerima bi se lahko ponašal glasoviti cirkus Barnum in Baylai v Ameriki. Miha je bil dolg in tenek kakor hmeljeva preklja; okrog tankih nog pa so mu plule široke hlače, prav kakor prazna vreča, če jo stepaš. Uvidel sem pa koj, da je jako prebrisan; tudi se mi je zdelo, da svojega zvestega druga Matevža nič kaj ne ljubi. Sicer pa ni čudno, če sta se včasih po strani po-

oditi. Gospodje zdravniki, kateri bi lahko pomagali, kje ste? Ali ne vidite bolezni? Zakaj pustite bralno društvo v tako žalostnem položaju, da hira in peša od dne do dne bolj? Zbudite se — „vrli narodnjaki“ — ter pogledajte, da vozite v stran, pazite, da ne pade, ali bolje rečeno — propade, saj ni več daleč do tistega koraka! Glejte, da ne dočakate kaj takega ali enakega! Napivati domovini nič ne koristi. Le delo rodi mojstre, dejanje značaje! Torej — — ?

Vsak trezno misleč človek pač lahko izprevidi, kako velikega pomena je vsako bralno društvo za narodni obstoj. Na delo tedaj, za Boga in domovino! Smatrajte si za svojo sveto dolžnost, stati zvesto na straži ter se bojevati in delovati za svetinje naše, sveto katoliško vero, mili materni jezik, krasno našo slovensko domovino. Želimo, da najde naš klic odmeva! Ne posnemajte več kralja Matjaža.

Za naroda slavo, korist in prosveto,
Delujmo vsi skupaj z ljubeznijo vneto!

Iz Slovenjgradca. (Volitev v okrajni šolski svet.) Pri plenarni seji okrajnega zastopa dne 13. t. m. vršila se je volitev pet članov v okrajni šolski svet slovenjgraški in bili so izvoljeni sledeči gospodje: Ivan Rogina, okrajni načelnik, veleposestnik in župan v Podgorju, Ivan Barth, grajščak v Lindenhofu, Avgust Günther, svečar v Slovenjgradcu, Josip Rotovnik, veleposestnik v Legnu, Ferdo Kac, posestnik v Šmartnem. Zastopniki slovenjgraškega mesta in veleindustrije so sicer proti izvolitvi v tej seji protestirali in sejno dvorano zapustili, ker smatrajo navzočnost 16 članov za sklepčnost nezadostno.

Okrajni zastop šteje namreč glasom zakona 32 članov, ker pa je 32. član koncem lanskega leta umrl, ne da bi se bila zvršila do sedaj nadomestna volitev, ima zastop danes le 31 članov, tvori toraj 16 članov absolutno večino, kar je pri plenarni seji gosp. okrajni načelnik poudarjal in gospod vladni zastopnik, c. kr. okrajni glavar Anton Čapek, tudi odobrili.

Zastopniki kmečkih občin in veleposestva kazali so se tudi pri tej priložnosti za narodno stvar vneti, ostali so trdni kakor skala, za kar jim gre naše priznanje.

Oplotnica. (Občinske volitve.) V Oplotnici bodo nove občinske volitve dne 31. julija, na dan, ko ima več volilcev v Slavkovi in Brezji slavnost sv. birme v Zrečah. Popoldne je napovedan prihod prevzvišenega knezoškofa v Čadram in se spodobi visokemu gostu nasproti iti in vse lepo za sprejem pripraviti. Vendar naši slaboverni Nemci v svoji

gledala, kajti po naravnih postavah ta dva nista mogla biti prijatelja. Dočim je bil Miha dolg, je bil Matevž majhen in okrogel, v obliki soda. V svoj obširni trebuh bi brez vsake sitnosti lahko spravil dve vedri vsakoršne tekočine, pa bi bilo še vedno toliko prostora, da bi se mogel njegov tolsti želodec svobodno gibati. Na hrbtu je imel privezано culo, iz katere so radovedno gledali v pisani svet dve krtači in par čevljev. Na debeli glavi pa je nosil potlačeno kapo, o kateri bi najboljši strokovnjak ne mogel za gotovo trditi, je li domačega dela, ali morda vojaška.

„Ti, veš kaj“, reče čez nekaj časa Miha meni na uho, „tega moža se morava iznebiti na kakoršenkoli način. Pogledaj, vedno bi rad jedel, a nič plačal, misli celo, da bom jaz za njega beračil.“

Med tem smo šli v vas. Nebo se je pooblačilo in bati se je bilo plohe. Vaščani, ki so se spravljal h kosilu, so hiteli na travničkih grabiti seno v kupe, doma ostale so le stare ženice in otroci, da vartujejo dom. Matevž je brzo hitel v prvo hišo prositi za kosilo in gotovo mu je usmiljena gospodinja uslišala prošnjo, ker ga ni bilo toliko časa nazaj.

(Dalje sledi.)

brezobzirnosti se za to ne zmenijo. Čeravno je c. kr. okrajno glavarstvo pritožbo g. župnika zavoljo krivo sestavljenega zapisnika povsem ugodno rešilo že 21. junija t. l. in bi se že bila ta volitev lahko vršila 14. ali 15. t. m., so naši vsemogoči vladarji, na čelu župan in narodni odpadnik Blaž Kokol, čakali nalašč cele tri tedne z razpisom volitev, ker so si mislili: Zdaj so že dvakrat Slovenci zmagali in gotovo bodo tudi v tretje; da se pa to ne bo zgodilo, pomagala nam bo ta prilika. Ta dan pojdejo nekateri volilci kot botri v Zreče, drugi se bodo doma za prihod mil. knezoškofa trudili, ker bo dne 1. avg. v Čadramu sveta birma. Kdo pa rad in lahko ob času velikega dela dva dni od doma izostane. Vrh tega je ta dan v Konjicah semenj in se bodo nekateri tudi tja zgubili in tako bomo mi zopet srečno zmagali, se vsedli vnovič k zeleni mizi in bomo s slovensko paro pometali kakor bomo hoteli. V ta namen bomo še v teh dneh trosili nerensnico (kar se pravi med Nemci agitirati) o raznih vračilih, kakor za popravilo sv. Barbare, o stavbi novih župnijskih hlevov, o nakupu nove cerkve, sedaj ko je stara za božjo službo zaprta itd. Take kvante radi oni pobirajo, kateri nič ne berejo in vsled tega tudi nič ne razumejo.

Vsi slovenski poštenjaki pa vedo, da je sramota za nas, ako naši verski in narodni nasprotniki na naši zemlji z nami delajo kakor se jim zljubi in mi jim hlapčujemo, namesto da bi se tujega jarma otresli in postali sami svoji gospodarji. Zato bodo vsi naši vrli Slovenci prišli od vseh krajev dne 31. julija ob 8. uri v Oplotnico in bodo tretjič naše može volili. Tisti pa, ki so botri, peljali bodo potem dne 1. avgusta svoje birmance v lepo in prostorno čadramsko novo cerkev in se bodo tam še drugi dan zmage prejšnjega dneva veselili. Ovržite tedaj zvite in nesramne nakane naših nasprotnikov in pridite k tretji zmagi! Na svidenje!

Iz Ormoža. (Občinske volitve.) Vsak poštenjak je ogorčen nad počenjanjem, ki se je ta čas, seve samo začasno, pripomoglo Nemcem do večine v prvem razredu občinskih volitev. Našinci dobili so 4, nasprotniki 6 glasov. Kakega lepega sredstva so se Nemci v tem slučaju poslužili, hočemo tu pribiti.

Volilcev prvega razreda imamo v Ormožu 12. Južna železnica in naš graščak, rojen Nemeč, a poštenjak od pete do glave, kateri se studi nad našimi nemčurškimi poštenjakoviči in očitno z nami simpatizira, sta se volitve vzdržala. Mi smo imeli gotovih 5 glasov in Nemci 4 pravilne, enega nepravilnega. A Nemci so jo pogruntali. Če je to pošteno, razsodi naj vsak čitatelj sam.

Peti naš narodni volilec je veletržec g. Šepec in v resnici plačuje ta 50 K več davka kakor Štamen. Šepec je bil tudi v istini v volilnem imeniku vpisan kot volilec prvega razreda. Mi smo bili pripravljene na vsako dejanje od strani naših strastno zagriženih nasprotnikov in smo pridno nadzorovali imenik in reklamacije. Do zadnjega dneva reklamacijskega roka je bilo vse v redu. A zadnji trenutek zadnjega dne utihotapijo Nemci popolnoma nepravilno, nepostavno Štamen na mesto Šepičevo, katerega so postavili v drugi razred, čeravno naš Šepec plačuje 50 kron več davka, kakor Štamen. Ali je to pravica?

Na našo pritožbo se Underrain seve ni oziral. Imenik je pravomočen, je rekel, a da je popolnoma krivičen, tega ni rekel. Mogoče je pa tudi premalo jurist, da ni mogel razločevati med pravomočnostjo imenika in gorostasno krivico, katero so Nemci s svojim tozadevnim ukrepom nam Slovincem prizadejali, ki smo ravno takí davkoplačevalci kakor Nemci. In upravičeno mislimo, da so politične oblasti za to nastavljen, da pravico ščitijo in ne nasprotno, vse krivice nam od naših nasprotnikov prizadete odobravajo.

Prepričani smo, da upravno sodišče razveljavi volitev prvega razreda in ugotovi naši popolnoma upravičeni zahtevi v tem slučaju

in v slučaju peka Grazerja. § 1238 civilnega zakona pravi popolnoma razločno, da se mož tako dolgo smatra za oskrbnika ženinine lastnine, kakor dolgo ta ni ugovarjala. Grazer in njegova žena sta sosesestnika vsaki do polovice. Žena je pod kuratelo, njen kurator je oskrbnik njene polovice, nikakor pa njen mož, pek Grazer. Popolnoma neopravičeno je tedaj davek ženinine polovice pristeti temu možu Grazer je volil nepravilno v prvem razredu. Na tozadevno pritožbo rekel je Underrain: „To je stvar volilne komisije, hoče Grazerja k volitvi pripustiti ali ne.“ Ker pa je znal, da je komisija nemška, je to toliko kakor „Pripusti se“, čeravno nepravilno. Da, da „kunštai so ti ljudje!“

Še nekaj zanimivih dogodbic izza časa burne agitacije. Tužnoglavno je zvenel 30. junija drugače samozavesten glas Markov: „Michel, Michel, komm zu mir!“ Pa mu nič ni pomagalo. Mihel je Marka spoznal, noče več Marka za prijatelja. Marko, ta te je spoznal in če te vsi okoličani zapustijo, boš moral svoj „kofehaus“ zapreti, akoravno si vse svoje premoženje v njega vtaknil in še „čist en majčken“ več.

Slišali smo, da so cerkveni ključarji cele ormoške okolice sklenili, da lecionarju Salleggu ne prepustijo več prostora pri cerkvah, kjer si je dozdej par slovenskih grošev nabral. Sedaj pa je tako ošaben postal, da nas je pri zadnjih volitvah celo izzival. Kaj bodo sedaj tiste tvoje „lilike“, pa tisti lepi „pileki“?

Tudi Brodar, Janžekovič, Diermajer, Kautzhammer so dalje bolj otožni. Prej niso imeli dosti ljudi, zdaj pa še manj. Najbrž je temu neznosna vročina kriva, mogoče pa tudi zavednost naših vrlih narodnih kmetov, ki pravijo, da nočejo pri svojih sovražnikih kupovati.

Gospod Matevž Veselič, glažutar in barvar, je za trdno sklenil, da se bo poboljšal — pa mu nič ne verjamemo, ker je že v tretje obljubil.

Iz Prevorja pri Pilštanju. (Slabe ceste vzrok slabega gospodarstvenega razmerja.) Štajerske in posebno spodnještajerske ceste so precej na slabem glasu in se nikakor ne morejo primerjati z onimi na Kranjskem, Goriškem in po drugih deželah. To je splošno znana stvar. Ni pa znano in tudi ne posebno verjetno, da se najde po več občin skupaj, ki nimajo nobene okrajne, da niti poštene občinske ceste. In vendar je to bridka resnica. Med one občine, oziroma župnije, katere je Bog obdaril z vsemi slabimi lastnostmi kar se tiče naravne lege, je občina Prevorje, ki leži nekako v sredini cele vrste istotako zapuščenih občin. Malokateri izmed cenj. bralcev bo poznal to ime. In kako tudi? Saj vendar v naš kot ne zajde nikdo drugi, kakor tu in tam nemškutarska cunjia iz Ptujja, kateri pa naš presvečigorski in seveda pristno slovenski zrak, ki se tudi od giftne krote ne da okužiti, ne prija nič kaj posebno; kajti število njenih oboževalcev se krči od dne do dne in upati je, da se bodo tudi ti zadnji kmalu spametovali.

Kmet je v tem okraju velik revež. In kaj je vzrok temu? Saj je vendar polje precej rodovitno, travniki dobri in sadjereja tudi ni najslabša.

Največji vzrok temu je pomanjkanje ceste, ki bi omogočila promet. Jedine ceste, ako se smejo tako imenovati, so kolovozi, polni grdih in nevarnih klancev. Kmet svojih pridelkov ne more spraviti na trg in je navezan na kupovalca, ki slučajno pride v te kraje. Kupovalci si napravijo ceno med seboj in odkupijo za slepo ceno vse, kar si je kmet z žuljavimi rokami priboril. Večino tega denarja mora nesti revež v davkarjo in ne preostane mu pa toliko, da bi oskrbel družino s potrebnim. Ni čuda, da odpotuje ravno iz našega kraja vedno več mož, zapustivši doma nepreskrbljeno ženo z otroci, v Nemčijo ali Ameriko. Pri vsaki tretji hiši manjka gospodarja, ki služi v tujini za svojo družino. Na tak način hira gospodarstvo. Poprej rodovitno polje leži sedaj

zapuščeno, ker manjka pridnih delavskih močij.

Torej ceste nam je treba. Zgodovina te še ne obstoječe ceste je precej obsirna. Pred mnogimi leti, — ljudje, ki so danes že v najvišji starosti, pomnijo, da so tekla že za časa njih prve mladosti pogajanja radi zgradbe te ceste, ki bi vezala trg Pilštanj s Št. Jurjem ob južni železnici, — pred okroglo 12 leti je hodil po naših krajih zemljemerec, ki je meril in meril. Zgradba te ceste bi se tedaj bila najbrž pričela, da ni prišlo do nesporazumljenja med kozjanskim in šmarskim okrajnim zastopom, kojih zadnji bi moral tudi nekaj prispevati. Pričkali so se tudi kmetje med seboj, kajti vsak je hotel imeti cesto mimo svojega vogla. Jedinosti v tej stvari menda še danes ni. Tisti pa, ki se je kot tretji pri prepiru dveh strank smejal in se še smeje, je vlada.

Po vsej pravici pozivljamo tem potom naše poslance, da se zavzamejo vendar že enkrat z vnemo za to, kar nam po vsej pravici pripada, da se nam ne bode vedno le obetalo, kakor se je to zgodilo na shodu, katerega smo pred dvema leti sklicali glede ceste, ampak da postane stvar enkrat resna in akutna.

Poslanci!

Na delo tedaj, ko resnobni so duovi,
A delo in trud naj Vam Bog blagoslovi.

Iz Zdol pri Kozjem. (Razno.) Tudi v naši majhni vasi živijo katoliško-narodni Slovenci. To so posebno pokazali Ciril-Metodovi kresovi, ki so jih zažgali v lepem številu. Tudi kozjanski Slovenci so zažgali skupni kres, pri katerem so topiči grmeli, da je bilo veselje. Samo z našega vinorodnega Zdolskega hribočka se je videlo preko trideset kresov.

Dne 13. t. m. je zopet divjala okrog 5. ure popoldan grozna nevihta in burja brez toče, ki je zopet nekaj koruznih stebelce polomila in poškodovala. Hvala Bogu, da ni bila tako huda kakor dne 3. t. m. Letina še kaže kaj lepo, samo ljubi Bog naj nas obvaruje pred uimami, ki ji vedno pretijo. Sadja ne bo veliko, ker ga je predzadnja nevihta in burja najhujše poškodovala. Mnogo lepih dreves, posebno bruskovih, od katerih so nekatera sila polna bila, leži izruvano po tleh. Velika nesreča in škoda je to za ubogega kmeta — trpina. Prvič zato, ker je letos obetal obilo zaroda za sadni mošt in tudi za sušenje, drugič pa zato, ker je drevje za vedno uničeno in poškodovano. Preteklo bo 50 in še več let, predno bodo zopet taka drevesa stala. Cenila se je ta škoda le nekaterim, ki so čez polovico poškodovani, a drugim, ki je vihar zruval jedno, dva ali tri drevesa, mnogo jih skoraj več ni imelo, pa nič. Vsaj so vsi jedne in iste občine in ni ne velikega ne malega posestnika, da ne bi bil več ali manj poškodovan. Samo to je razloček, da je velikim posestnikom vihar več škode napravil, kakor pa malim. Mali so že itak ubogi in sedaj še bolj, a pomoči za nje ni. Vsak tak trpin, ki je več ali manj poškodovan, naj prebere članek na prvi strani prejšnje št. „Slov. Gosp.“: „Poletni čas“.

Zadnji petek večer, dne 14. t. m. so žgali zdolski občani dva velika kresa, pri katerima so topiči grmeli na vse cente. Proslavljali so god preč. gosp. Henrika Verka. Bog jih živi še na mnoga leta! — Sajvestekdo.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Imenovanje. V osmi činovni razred je povišan dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru. Čestitamo!

Osebna vest. Deželni odbor je g. prof. Martina Cilenška na cesar. Fr. Jožefovi gimnaziji v Ptujju na njegovo lastno prošnjo stalno upokojil; ob tej priliki mu je bilo za njegovo dolgoletno delovanje na zavodu izrečeno polno priznanje.

Sodne vesti. Deželnosodnim svetnikom je imenovan: Rihard Marekhl v Celju za Ce